

Anunciada Fernández de Córdova

Pesmi

Potovati

Potovati si ti,
do meja.
Tvoje telo,
etape.

Prostor

Razdalja je prostor.
Tudi tišina je prostor,
razdalja.
Ti si tišina,
prostor in razdalja.
Jaz sem telo,
ki ga odlagajo letala
od luke do vrat.

Svinčnik

Med prsti držim svinčnik,
da ti rečem: si moje življenje.
Obračam ga, igram se z njim,
vrti se med mojimi členki,
moje blazinice ga zadržijo,
mehko meso proti njegovi trdnosti
iz lesene palice in grafita,
vem, kaj hoče s to igro,
vem, kaj pravi, in samo čaka,
da ga moji prsti vodijo, da to zapiše,
da nariše črke, ki jih iztiskam
iz njegovega mršavega telesa,
iz njegove od pisanja zminirane dolžine,
ki se prilagaja moji igri z njim,
postaneva zaveznika v tem,
kar ti želim povedati.
Igram nanj, kot bi bil violina,
postane snov iz moje krvi,
ta suhi svinčnik.
Njegova zašiljena konica
z jasnovidnostjo smeri
začrtuje pot, ki jo bom narisala.
Rada se te dotikam in se igram s teboj,
ker mislim, da me razumeš,
vrezilo za papir.
Vrti se, svinčnik, opazujem te med svojimi prsti,
mislim te v potezi in črti,
moj glasnik.

Kaos

Vodim te v kaos,
bodi z menoj,
jedro in smisel tega, kar verjamem,
nič več.

Včeraj zvečer

Včeraj zvečer
je bilo včeraj,
je danes
in bo jutri.

Tiha popotnica

Svoboda,
tiha popotnica,
cilj mojega potovanja
je, da bi se srečali
na slikah in zemljevidih,
da bi me našla.

Meseci, leta, desetletja,
ni pomembno, koliko traja,
da doseževa najin cilj,
pila bom svoje dneve s teboj,
moja usoda je, da ti pripadam.

Maj novembra

S teboj ne bom jokala jesenske sivine,
v tvojih očeh plantijo
zamahi s čopičem v rdeči, rumeni in oranžni,
ki prižigajo drevesa.
Letijo goreči listi
in kot oni trepečem jaz ob tebi,
lahko si izmislim vse zgodbe,
lahko je maj novembra,
ali junij, če se odločiva,
kadar je mraz
in naju ziblje dež.

Ime mi je melanholija

Ime mi je melanholija,
bodi z menoj, bodi z menoj,
ustnice nad mojo dušo,
pošlji mi upanje.

Čefur

Rečem ti, ljubezen,
sem sama,
sem čefur
ali prsti na vratu kontrabasa,
ki govori svoj jezik,
prične
in si daje ritem
sam.

Slovenska cesta

Slovenska cesta je bila zame
ljubljska Gran Vía,
z reko Ljubljanico,
ki sem jo narisala vzporedno,
vendar se je izmuznila v vijugah,
in Tromostovjem, ki me je medlo
z nepričakovanimi pojavljanji.
Pritajeno v zavojih reke
je včasih vame samovoljno
trčilo mestno jedro,
ki se je premikalo brez nadzora.
V avtu se je ta labirint
ujel v mrežo in nekega dne
sem se znašla v tunelu:
nebogljena, v temi,
in v napadu panike sem mislila,
da bom neizbežno pristala
v Celovcu.
Uspela sem ukrotiti ulice,
na kolesu pa tudi peš,
sčasoma so se postavili
kraji na svoja mesta,
mesto je postalo moje velikosti
– majhno, kot so rekli, da je –
in začela sem mu zaupati.
Tromostovje se je usedlo
ob bok tržnici,
Ljubljanica se je poravnala
in doumela sem, da je mestno jedro
v njenem trebuhu,
postavila sem Metelkovo na svoje mesto,
grad pa na vrh
in sem postala Ljubljanina,
ko mi je Rimska cesta prirasla
kot roka okrog mojega pasu.

Letališče

Letališče, ob vseh destinacijah
nikogaršnji kraj,
usedem se
v provizoričnosti čakanja
s karto za vkrcanje.

Tvoja uporna obstojnost
je tesno ob mojem boku,
ukoreninjaš me, svoboda,
v možnem letu.

Kako gre?

Jaz,
v negotovosti
živim,
kot da bi bilo za vedno.

Prevedla Sara Virk

Eminentna španska pesnica Anunciada Fernández de Córdoba je že nekaj let veleposlanica Kraljevine Španije v Sloveniji.